

Jan Campbell: Co nabízí porážka Německa

 infokurýr.cz/n/2024/08/04/jan-campbell-co-nabizi-porazka-nemecka

kurýr

4. srpna 2024

Úvod

I tento srpen bude měsícem změn, zážitků a možností rozloučit se starým, každý po svém. Jeden se již rozhodl zabít na cizím území cizího občana, druhý se rozhodl zveřejnit článek v prestižním časopise o zabití vůdce atomové velmoci (o čemž bude příští článek), třetí se nemůže rozhodnout zastavit zabíjení vlastních občanů, protože ztratil kontrolu sám nad sebou.

Zabíjení má společného jmenovatele: strach na poli, jehož dva rozměry určuje pokušení a pokání.

Pokušení je teologický pojem označující nutkání člověka dělat něco zlého v rozporu s morálními, popř. právními normami. Pokání je v běžné řeči i v náboženském významu symbolická činnost. Jí člověk dává najevo, že pochybil, a snaží se zbavit své viny. V křesťanském pojetí se nabízí slavný příběh o Davidově zločinu proti Urijášovi, ve kterém musí vinu odhalit třetí osoba, prorok Nátan.

V Novém zákoně představa vnitřního pokání jako proměny smýšlení, řecké „metanoia“, a následného odpuštění je jedním z hlavních témat Ježíšova kázání. V podobenství o ztracené ovci (Lk 15,1-7) Ježíš říká, že „bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují“. Navazující podobenství o ztraceném synu (Lk 15,11-32) pak ještě dál rozvádí a prohlubuje smysl pokání.

Patrně proto, že právě ve vnitřní proměně se člověk teprve pravdivě podívá sám na sebe a zjistí svoji nedostatečnost. Pro individualizovaného městského člověka pozdního středověku, který

chtěl svoji náboženskou víru plně žít, závisela na pokání a odpuštění jeho spása a naděje na posmrtný život. Středověká církev zavedla množství různých prostředků, jak tomu napomoci a jak se o tom ujistit: individuální zpověď, svátost smíření, různé zbožné skutky.

Proti tomu se postavila reformace. Ta zdůraznila, že ani odpuštění a „ospravedlnění“ nemůže být výsledkem lidského úsilí, ale svobodným Božím darem. Proto všechny vnější projevy pokání silně omezila a kladla naopak důraz na lidskou upřímnost, poctivost a vnitřní pravdivost. První z 95 Lutherových tezí zní: „Náš Pán a učitel Ježíš Kristus řekl „Čiňte pokání“, a tedy chtěl, aby celý život věřícího byl pokáním.“

V judaismu platí měsíc elul za měsíc pokání. Navazující období Vysokých svátků, charakterizované obrácením (tšuva) od zlého k Bohu, začíná svátkem Roš ha-šana (novým rokem) a trvá deset dní až do svátku Jom kipur. Podle halachického názoru je pokání, které má tři stádia, tvořivou činností – sebeutvářením, při němž se člověk zbavuje předchozí psychické identity a svého „já“ a zároveň vytváří nové „já“ s novým vědomím, novým duchem a srdcem.

V islámu je pokání považováno za jeden z nejlepších druhů uctívání, kterým se může věřící přiblížit k Bohu. Pokání je povinností každého člověka, a má také své podmínky, které musí být splněny, aby pokání bylo přijato.

Zmiňuji se o pokušení a pokání především proto, že představa pokání je pro moderního člověka nejen nezvyklá, ale i těžko přijatelná. Postup „lítost – obrácení – odpuštění“ se totiž nemůže stát obecným právním pravidlem. A také myšlenka, že obrácený hříšník je cennější než spravedlivý člověk, je v důsledku téměř anarchická. Nicméně, žádné lidské spolužití se bez odpuštění a smíření nemůže trvale obejít, a dokonce i právo nutně používá různé karikatury odpuštění: promlčení

zločinu nebo prezidentská milost. Přes všechnu paradoxnost si tak staré pojmy pokání a odpuštění zachovávají i svůj lidský a společenský význam, který ani dnes nelze ničím nahradit.

Speciální vojenská operace na Ukrajině

Na dlouhou dobu se změní rovnováha sil v Evropě. A to nejen v případě, že by Putin vyhrál a diktoval své podmínky. Konflikt na Ukrajině totiž již rozdělil státy na vítěze a poražené.

Jedním z poražených států, kromě Ukrajiny je jednoznačně Německo. Potažmo s ním i Česká republika. K poraženým patří toho času i korupce v Rusku na nejvyšších místech. Speciální vojenská operace a její průběh v první části umožnily hledání špiónů ve vlastních řadách a doma. Výsledek představuje ne řada identifikovaných špiónů v tradičním slova smyslu, ale zcela netradiční množství zkorumpovaných, stát oslabujících generálů, jejich sluhů a žen. A pro Západ varující právní skutečnosti a nejistoty ve formě podílnictví.

Podílnictví spáchal ten pachatel, který ukryl, převedl nebo užíval věc, případně nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla získána trestným činem, nebo jako odměna za tento trestný čin, anebo to, co bylo za zisk z tohoto trestného činu opatřeno. Klasicky se přijetím kradeného zboží rozumí zejména přeprodej věcí, i když někdo ví, že byly odcizeny.

V německy mluvících zemích je trestný čin upraven, v Německu v § 259 trestního zákoníku, ve Švýcarsku v článku 160 trestního zákoníku a v Rakousku v § 164 trestního zákoníku. Pokud si pamatují, podle § 259 německého trestního zákoníku je předpokladem pro přijetí odcizeného zboží existence věci jako předmětu trestného činu. To musí pocházet z protiprávního predikativního trestného činu spáchaného jinou osobou. Často se jedná o krádež nebo zpronevěru. Ruští

korupčníci by měli mít strach a korupčníky ukrývající Západ má možnost dohodnout se s Ruskem nejenom na ukradeném a zpronevěřeném majetku.

Za přijetí kradeného zboží lze totiž uložit trest odnětí svobody až na pět let. Vyšší tresty jsou možné, pokud je trestný čin spáchán obchodně nebo v rámci gangu (§ 260, § 260a StGB).

Ještě před několika lety bylo Německo vůdčí silou v EU a kancléřka byla časopisem Forbes desetkrát za sebou vyhlášena nejmocnější ženou světa. Kdo by dnes přišel s nápadem zařadit lišku kancléře Olafa Scholze mezi nejmocnější muže světa? Co se stalo?

Německo nyní platí za špatná rozhodnutí v minulosti – zejména v bezpečnostní politice. Podobně je tomu v České republice. Dobrým příkladem jsou zbraně středního dosahu. Tyto zbraně s doletem 500 až 5000 kilometrů a schopností zasáhnout nepřátelské cíle daleko za frontovou linií jsou spolu s drony a jejich možnostmi ústředním prvkem moderního válčení.

Dlouho podceňovaná ruská letadla a vojska dnes vypouštějí klouzavé bomby v určité vzdálenosti od cíle, které ničí pozice protivníka, infrastrukturu, elektrárny a nemocnice. Obrana je téměř nemožná. Proto Ukrajinci se snaží za každou cenu zaútočit raketami dlouhého doletu na vojenská letiště a radarová stanoviště hluboko v Rusku a terorizují obyčejné občany a děti.

Skutečnost, že kancléř Olaf Scholz musel požádat Spojené státy, aby v Německu rozmístily zbraně středního doletu, je příznakem selhání jeho předchůdců především v bezpečnostní politice, a důkazem omezené suverenity Německa.

Skutečnost, že Francie a Velká Británie mají jaderné zbraně, a mohou alespoň slovně strašit Rusko, nemění nic na skutečnosti, že Německo je v podstatě bezbranné. To samé platí i pro Českou republiku.

Představa, že by Francouzi či Britové se rozhodli chránit území ČR je v kontextu NATO zcela mylná a vedoucí ke ztrátě homeopatického zbytku suverenity České republiky. Zbraně středního doletu, které jsou rozmístěné v Kaliningradské oblasti, míří do oblasti Baltského moře, na Spolkovou republiku Německo, a tudíž i na Českou republiku, která si svojí zahraniční a vojenskou politikou vyprosila tuto ruskou pozornost.

Kancléřka Merkelová se snažila na hrozbu nereagovat, kritizovala rozhodnutí prezidenta Trumpa vypovědět smlouvu INF, která zakazovala rakety středního doletu v Evropě. Speciální vojenská operace na Ukrajině ukázala, jaké nebezpečí pro západní Evropu vzniklo. Nebezpečí dnes obsahuje i s pravděpodobností hraničící s jistotou rozhodnutí použít zbraně nejenom středního doletu, ale i taktické jaderné zbraně s odstrašujícím potenciálem, o čemž jsem nedávno psal.

Výzvou pro EU a Německo je skutečnost, že je nyní ještě více závislé na americké ochraně. Ta má již dnes vysokou cenu, která bude stoupat bez ohledu, kdo bude prezidentem USA. Proč? Protože bude platit: 1) Amerika. 2) NATO (případně bez Ameriky). 3) Evropa (jako plátce za dobrodružství na Ukrajině a v antropologické válce pod vedením USA). Analytické scénáře indikují, že Washington bude požadovat, aby Berlín vynaložil podstatně více než dvě procenta své ekonomické síly na obranu výměnou za rozmístění jednotek. A to se neobejde bez následků pro Českou republiku. Jaké následky?

V současné době se v Berlíně oficiálně říká, že americké rakety a střely s plochou dráhou letu by měly být rozmístěny, dokud Německo nevyvine srovnatelné zbraně. A historií prokazatelné vyděračství Washingtonu může případný harmonogram učinit zastaralým a Washington přejde přímo k věci: Berlín, a tím i celá EU, bude muset

přijmout politiku sankcí a cel USA vůči Číně bez kompromisů výměnou za vojenskou ochranu. To představuje potenciální katastrofu pro německý, a potažmo český exportní průmysl.

Nadávat na USA nebo nového prezidenta bude pouze pokryteckým gestem. Proč? Protože Německo od nástupu ex-prezidenta Trumpa do úřadu v roce 2016 nevyužilo odkladu ke snížení své závislosti na Americe. O České vládě, nemluvě. Místo toho se Berlín a Praha staly ještě náchylnějšími k vydírání. Žádná z velkých evropských zemí není tak zranitelná jako Německo. Předpokládám, že Německo se stane hračkou nového amerického prezidenta – a Putina, pokud bude u moci, protože mocenská hra hlavních mocností se zrychluje, podobně jako americký vnější a vnitřní dluh narůstá a Německo nebude účastníkem závěru hry. O Česku nemluvě.

Protože bezpečnost není nikdy definována pouze vojensky, je potřeba zohlednit polarizaci ve Spojených státech jako skutečné bezpečnostní riziko. Spolková republika není o nic méně polarizovaná, i když jiným způsobem než Amerika. Žádná jiná evropská země není rozdělena na dva regiony tak ostře vymezené jako Německo se svou východní a západní částí. To dokázaly poslední volby. Kulturně a politicky se tyto části země ubírají různými cestami.

Válka tuto propast ještě více prohlubuje, protože východní a západní Němci hodnotí Rusko a NATO zcela odlišně. Kreml by byl hloupý, kdyby tohoto rozdělení nevyužil ve svůj prospěch. Na tomto místě vstupuje do hry AfD a nová politická strana Sahry Wagenknechtové.

AfD a BSW (Bündnis Sahra Wagenknecht-Rozum a spravedlnost)

Podle průzkumů získají AfD a BSW na východě až 50 procent hlasů. V politicky korektním označení tyto dvě politické strany představují pátou kolonu. Proto NATO, EU a samotné Německo se snaží vzít tuto sílu v úvahu při hodnocení spolehlivosti Německa a jsou v pokušení je

zakázat. Nevím, jak je tomu u vlády ČR. Připomínám ale, že geopolitická odolnost země do značné míry závisí na dodávkách energie a na ideologické povaze energetické politiky.

Německá semaforová koalice se poměrně dobře vypořádala s akutní nouzovou situací po zahájení speciální vojenské operace na Ukrajině, kdy rychle našla alternativy k ruskému plynu. Tyto alternativy musela ze známých důvodů přijmout vláda ČR za nevýhodných podmínek.

Německá vláda současně zvýšila zranitelnost Německa tím, že odstavila poslední tři jaderné elektrárny. A vláda ČR se rozhodla ke stavbě jednoho bloku JE s pomocí Korejců, kteří jsou v soudním sporu s vyřazenou společností Westinghouse. Kdo spor vyhraje, není těžké uhádnout. Kdo vše zaplatí a z čeho, také není těžké uhádnout: poloprázdná peněženka českého občana, metastázově šířící se státní dluh a půjčky tzv. přátel ze zámoří.

Pokud EU od roku 2035 zakáže vznětové a benzinové motory v nových vozidlech, Německo ztratí nejdůležitější průmyslové odvětví země a svou největší konkurenční výhodu. *Vorsprung durch Technik*. V době po vzniku fosilí to už pro Německo neplatí. Jede na druhé koleji.

Zelený sen o budoucnosti radikálně bez CO2 ohrožuje prosperitu. Účinky se neprojevují pouze v peněžence v době války. Vzhledem k nedostatku funkčních ozbrojených sil zůstala ekonomická síla nejúčinnější zbraní Německa. Berlín dosahoval svých zahraničněpolitických cílů penězi tam, kde ostatní se spoléhali na armádu. Dříve se tomu říkalo *šeková diplomacie*.

Během krize eura bylo Německo na vrcholu své moci. Nikdy od roku 1945 nebyla Evropa tak závislá na rozhodnutích přijatých v Berlíně jako v letech, kdy německá vláda a ECB garantovaly další existenci eura. Úroková sazba německých vládních dluhopisů byla v té době měřítkem všech věcí. Stačí i vzpomenout na otevřená vyhrožování Řecku

ministrem financí Schäuble, podvody levicové strany PASOK při vstupu Řecka do eurozóny a na zpátečku SYRIZA a všech tzv. levicových politiků včetně Alexise Tsiprase.

Dnes je Německo vojensky slabé, i když nahání strach 800 tisíci vojáky. Je polarizované mezi Východem a Západem a ekonomicky zranitelné, jako nikdy po válce. V absolutních číslech je stále největším čistým přispěvatelem v EU. A kromě USA nikdo neutrácí tolik peněz na podporu Ukrajiny, i když konec podpory již začal a nikdo neví s jakými následky. I proto mnohé zahraniční země sledují, jak se hospodářsko-politická pozice Berlína mění, a dokonce rozpadá.

V Evropě od února 2022 si nárokuje větší slovo Polsko. Britové, kteří prý v brexitu prohráli, si vzali jednu ze dvou hlavních rolí v antropologické válce a na Ukrajině. Stali se podporou v blouznění NATO a paralyzování německo-francouzského vztahu, ve kterém německý motor ztrácí výkon a galský kohout ztrácí peří, hlas a váhu a také hlavu, jak dokazují OH v Paříži. Jejich cenu zveřejnil IFRAP (Výzkumný institut státní správy a politiky): 11 miliard euro!

Maastrichtská kritéria, kdysi chloubka bonnských ministrů financí, byla změněna k nepoznání. Přesto ale EK pokračuje v moderní spanilé jízdě po členských státech EU a mimo, poučená Vladislavem II. jak si zakládat v demokraciích zbídačených zemích své opěrné body.

Připomínám, že vrcholné období spanilých jízd spadá především do let 1427–1433, že předními husitskými veliteli byli kněz Prokop Holý a Jan Čapek ze Sán, a že spanilé jízdy spojovaly v sobě vojenský, ekonomický, politický i propagační záměr a cíl.

Vojensky a hospodářsky zpacifikovanou Itálii a její sebevědomí se snaží vzkřísit premiérka Meloniová mimo jiné cestou do Číny, rizikovými manévry v EP a při volbě předsedkyně EK von der Leynové. Zatím má štěstí, které svého času opustilo Berlusconiho, když Merkelová během krize eura velkou měrou přispěla k jeho pádu.

V popsané situaci Aliance Sahry Wagenknecht (BSW) se připravuje na to, aby se stala nejúspěšnější stranou v německých stranických dějinách. Oficiálně BSW existuje od začátku roku 2024. O šest měsíců později se zdá, že o vstupu aliance do příštího Spolkového sněmu není pochyb. Průzkumy veřejného mínění ji odhadují na 8 až 10 procent v celém Německu.

Ve třech východních státech, kde se budou v září konat volby, může BSW očekávat až 20 procent hlasů. Úspěch je pozoruhodný a iritující zároveň. Strana zatím nemá žádný oficiální program, nemá téměř žádné členy a pouze jednoho známého politika, respektive političku: řečnici Wagenknechtovou, která opustila Die Linke a založila další levicovou stranu BSW.

Irituje také to, že v Sasku, Durynsku a Braniborsku se na plakátech objevuje Wagenknechtová, která se nikde nechystá k volbám. Podobnou strategii zvolila i SPD, která s kancléřem vedla kampaň před volbami do Evropského parlamentu, ačkoli Scholz se do štrasburského parlamentu stěhovat nechtěl.

V případě německých sociálních demokratů experiment selhal z důvodů, které by mohly pomoci k úspěchu v případě BSW. Co mám na mysli? Nepopulární Scholz stáhl SPD dolů, zatímco populární Wagenknechtová pravděpodobně poskytne neznámým zemským politikům silný impuls směrem nahoru.

Nejlepší kandidáti za střední a východní Německo byli vybráni na třech zemských stranických konferencích 31, 41 a 53 přítomnými členy. Celkem má BSW díky své přísné přijímací praxi kolem 840 členů. Na třicetičlenné kandidátce saské spolkové země pro volby, které se budou konat 1. září, lze nalézt téměř každého druhého poslance.

Místo sporů a personálních debat, jak je u mladých stran obvyklé, převládá v BSW jednota a sebechvála. Princip výběru nese ovoce. Přesto je podivné, že strana jde do voleb s výzvou k větší svobodě projevu. Aliance Sahry Wagenknechtové je podobná Red Bull Lipsko. Fotbalový klub se spokojí s přibližně 1000 členy, z nichž pouze dvě desítky mají hlasovací právo.

BSW představuje projekční plátno všech tužeb, které Sahara Wagenknecht umí dovedně probudit. Stálý host diskusních pořadů veřejnoprávní televize volá po minimální mzdě 14 eur za hodinu, vyšším důchodu, nemocnicích pouze ve veřejných rukou a jiné politice vůči Rusku.

Angažovanost Wagenknechtové je v geopolitické oblasti největší. Chce dokonce propojit koalici na zemské úrovni s kritériem, zda se příslušní partneři vzbouří proti „válečným přípravám a závodům ve zbrojení“ na federální úrovni. Pokud to Wagenknechtová myslí vážně, bude mít problém s AfD, která tento požadavek plní.

Bývalá starostka Eisenachu Katja Wolfová na „setkání nejvyšších kandidátů pro durynské zemské volby“ na začátku tohoto týdne se ve formátu videa prezentovala výhradně jako zástupkyně obecních zájmů a vyzvala k větší osobní odpovědnosti za školy, větší svobodě pro obce a okresy a méně byrokracie v nemocnicích. O nekontrolované imigraci, kterou chce Wagenknechtová zastavit, nic neřekla. Víme od předsedy Wolfa, jehož durynské zemské sdružení by mohlo získat i více než dvacetiprocentní souhlas, že volá po „financování“, tedy po více státních penězích na ubytování žadatelů o azyl a uprchlíků. SPD, Zelení a Levice nechtějí ale nic jiného. Z uvedeného vyplývá, že na papíře BSW představuje migrační politiku, kterou nesdílí většina jejích politiků, včetně předsedkyně BSW. To je hlavní problém strany BSW.

Předpokládám však, že celkově aliance BSW bude mít na podzim řadu volebních úspěchů. Proč? Protože opoziční strany jsou voleny, když se nespokojenost s výkonnou mocí vymkne kontrole. Selhání „semaforu“ na většině polí s pravděpodobností hraničící s jistotou zajistí bohatou úrodu jak pro AfD, tak pro BSW, protože federální vláda vykrmuje opozici. Nevylučuji, že podobné může být i v české kotlině, ve které se ale levici nedaří sjednotit se.

V kontextu vnitřní a evropské politiky dnes liška kancléř Scholz se stále ještě může prosadit. Německo jako takové se však stalo příliš zaneprázdněným sama sebou, než aby bylo schopné budovat svůj vliv v transformující se EU do hospodářského oddělení NATO bez vize a schopnosti k mírovému soužití i s Ruskem a suverénně se řídilo základním zákonem. Ten byl schválen 8. května 1949 v Bonnu. 12. května 1949 byl podepsán západními okupačními mocnostmi a 23. května 1949 nabyl účinnosti. I když Německo je stále schopné se uzdravit, jeho moc upadá. Dokazuje to poslední část dnešního příspěvku, kterou věnuji výměně zajatců.

Vrah z Tiergartenu

V nejrozsáhlejší výměně zajatců mezi Západem a Ruskem od konce studené války byl ústřední postavou „vrah z Tiergartenu“, Vadim Krasikov. Bez něj by k výměně jen stěží došlo. Proč? Prezident Putin v jednom z nedávných rozhovorů označil Krasikovův čin za „vlastenecký“. Tím bylo řečeno vše a více než si našinec uvědomuje. Co tím mám na mysli?

Výměna tradičních špiónů se pomalu a jistě transformuje do výměny zajatců zcela jiné kvality. Země, které podporují korupčníky, zrádce, vrahy a opozici z nepřátelských nebo konkurujících si zemí v různých formách si musí uvědomit, a to včetně Ukrajiny a ČR, že velcí se vždy dohodnou na tom, co je pro ně výhodné bez ohledu na to, zda se jedná o tzv. přátele nebo spojence. Korupčníci, zrádci, vrahové a političtí

uprchlíci by si měli uvědomit, že nedostanou nikde a nikdy u svých podporovatelů stoprocentní ochranu a jejich život nebude možné žít v klidu. Jinými slovy: zrada sama sebe a domoviny se nikdy nevyplácí a nikde netoleruje. V tomto kontextu se nachází jasná výhra prezidenta Putina ve hře výměny zajatců. Proč výhra?

Dohoda o výměně se týkala především dvou Američanů: amerického reportéra Evana Gershkoviche, který byl odsouzen k šestnácti letům, a příslušníka amerického námořnictva Paula Whelana. Nic víc, a nic méně. V tomto smyslu se prokázala omezená suverenita Německa, pochybná kvalita spojenectví NATO a potřeba si konečně uvědomit, že nejenom Německo dělá Spojeným státům velké ústupky. Německá vláda totiž musela, aby mohli být propuštěni dva Američané a jeden Němec, v Bělorusku odsouzený k trestu smrti, propustit člověka, kterého německý soud odsoudil na doživotí a stanovil zvláštní závažnost viny, která vylučuje předčasné propuštění. Předseda senátu svého času hovořil o „státním terorismu“.

Skutečnost, že Německo nyní tohoto muže propustilo, je přinejmenším nepříjemná. Problém ale není v tom, zda konání je příjemné, či nepříjemné, ale v tom, jak bude německý občan chápat skutečnost, že v Německu může projít i bezostyšná vražda. Vše, co k tomu jeden potřebuje, je mít stát za zády, který je dostatečně silný, aby vás dostal z vězení, a vědět, jak funguje reálná politika. V dnešní reálné politice Německo hraje druhé a třetí housle a je bezmocné. Podobně jako je ministryně zahraničních věcí Annalena Baerbocková. O České republice a ministru zahraničních věcí Lipavském, nemluvě. Velký orchestr má jiné záložníky.

Přesto si myslím, že Německo se zachovalo rozumně. Proč? Stát se postavil za svého občana. Za druhé, výměna představuje cynickou hru, kterou mohou hrát pouze profesionálové, ne však amatéři. Západ,

stoletími zakalený cynik, nemá ve hře s východními profesionály dnes jinou možnost než se zapojit do hry. Jde o víc než o morálku: Jde o otázku *reálpolitiky*.

Na tomto místě vstupuje do hry spojení, jaké by nebylo kvality. Je důležitější než kdy jindy, protože obsahuje naději. Německo je závislé na Spojených státech. Na rozdíl od Velké Británie a Francie nemá vlastní jaderné zbraně a plnou suverenitu a potřebuje americký deštník.

Evropa také. Je závislá na amerických raketách z mnoha důvodů, o kterých dnes nebudu psát. Bez americké vojenské pomoci by válka na Ukrajině mohla být už dávno rozhodnuta ve prospěch Ruska. Údajná ruská hrozba pro Evropu, udržující při životě dolar a vojenský průmysl, by pak musela být podstatně větší. To je ale neudržitelný argument i pro Spojené státy.

Proto v otázce tanků pro Ukrajinu Biden ustoupil Scholzovým prosbám a získal tím větší prostor pro vydírání po prezidentských volbách v USA. Dodal Ukrajině tanky Abrams, aby německá vláda nemusela jednat bez ochrany spojenců, a na oplátku dodal tanky Leopard 2.

To vše indikuje, že spojení mezi Německem a Amerikou je důležitější než kdy jindy, a že od konce studené války se závislost Německa na Americe ještě prohloubila. Výsledkem je zanedbávaná armáda, mezery a díry, které bez Američanů v tuto chvíli Německo jen stěží zavře. A také nebezpečí tvrdé odvety ze strany Ruska v případě zneužití nezákonně zabavených aktiv.

Pro Petry & Co a české občany z napsaného vyplývá, že vojenský rozpočet a státní dluh budou dále růst, předem zaplacené stíhačky tady nikdy nebudou létat pod kontrolou českých vojáků, elektřina z nového jaderného bloku, jestliže se, kdy postaví, cenu elektřiny nesníží, ba naopak zvýší a český národ se pod vedením EK rozřadí do homeopatické velikosti. Souhlasu netřeba.

Jan Campbell
03.08.2024